

Helló DÖRGICSE!

DÖRGICSE
ELSŐGYEREK
LAPJA

Helló Dörgicse! Helló Kedves Olvasó!

Engedd meg, hogy kicsit személyesebben szóljak arról, miért is született meg ez a lap.

Ez a gyereklap a produktuma annak a 3 turnusból álló napközis tábornak, amelyet 2019 nyarán tartottunk Dörgicsén. Bár még csak alig negyedéve lehetek a falu könyvtáros-programszervezője, máris sok alkalmam nyílt beszélgetni veletek, együtt, és külön-külön is. Többen mondtátok aggódom, hogy a faluban nincs utánpótlás, kérdéses Dörgicse jövője, hiszen elmennek a fiatalok. Én ennek az ellenkezőjében bízom. Gyerekek vannak. Sőt, jó hírem van, értelmes, tehetséges, tiszta szívű gyerekek élnek Dörgicsén – hála Nektek, felnőtteknek.

Talán csak hangját hallató, összetartó gyerekcsoportról, megfogható, dörgicsei gyerekközösségről nem beszélhetünk. Hogy is lenne itt összetartó, hangos gyermekközösség, ha az élet úgy hozta, hogy jelenleg a faluban nem működhet oktatási intézmény. Ennek a hiánya rengeteg közös alkalmat, lehetőséget elvesz a gyerekektől és családjaiktól, ami máshol a napi rutin része. Hiányzik a lehetőség a kapcsolódásra: hiányoznak a közös osztálykirándulások, az ebédek, egy-egy vicces eset vagy ünnepi felkészülés és egymás segítségének a lehetősége. Hiányzik egy fontos alap. Nem könnyű a helyzet: sokan, sokféle járattjuk gyermekeinket. A Pécsely, Zánka, Balatonakali, Balatonfüred vagy épp Tihany irányába induló fiatalok összetartása viszont kulcsfontosságú lenne Dörgicse jövője szempontjából.

Ennek a hiánynak a kiküszöbölésére tettünk kísérletet ezen a nyáron. Helló Dörgicse! címmel olyan napközis táborot hirdettünk, amire elsősorban dörgicseieket vártunk, de nagyon örültünk a környékbeli és az itt nyaraló gyerekeknek is. A táborban kézműveskedtünk, rengeteg csapatépítő és személyiségfejlesztő játékot játszottunk, társasoztunk, sütöttünk, főztünk, beszélgettünk egymásról és Dörgicséről.

A tábori napok egyik legizgalmasabb programpontja mégis az volt, amikor nyakunkba vettük a községet, és ellátogattunk egy-egy olyan lakoshoz, nyaralóhoz, akik valamiért, személyiségüknél fogva vagy szakmájuk révén izgalmasak lehetnek a fiatalabb korosztály számára. Először magam sem hittem, hogy sikerül minden napra (összesen 15 nap, 15 személy) találni olyan kedves interjúalanyt, aki fogad bennünket. Féltem, hogy nem értik majd, hogy bezárkóznak, hogy hitetlenkednek vagy egyszerűen csak ismeretlenségem révén közönyösek maradnak. Szerencsére kishitű voltam, jó néhány név maradt még a tarsolyban.

Talán néha erőltetettnek tűnt a szituáció a kicsik számára, de szerettük volna, ha tanulnak az interjúk által: figyelmet, fegyelmet, kíváncsiságot, nyitottságot. Szerettük volna, ha Dörgicse és a világ színességén kívül egymást is megismerik – hiszen ők lesznek a

A táborban fültanúja voltam olyan esetnek, amikor két itt élő gyerek csodálkozott rá arra, hogy mindketten dörgicseiek. Ez a keserédes pillanat mutatott rá arra, hogy hosszú még az út a közösségépítésben, de nagy szerencse, hogy elkezdjük (itt nagy köszönet jár Király Évának, elődömnök is).

Bár ez a 3 hét csak csepp volt a tengerben (vagy a Balatonban ☺), mégis remélem, nyomot hagy majd a gyerekekben. Ha egy köszönés vagy egy mosoly lesz csak az eredménye, amit dörgicsei küld dörgicseinek, már megérte.

Ez a lap nem kíván ígérni semmi többet, mint hogy beszámol, szórakoztat, és talán majd még egyszer megjelenik. Megnyugtathatom a lakosokat: interjúalany szerencsére még rengeteg lenne itt, gyerekek is vannak bőven, az Önkormányzatnak hála az anyagiak sem jelenthetnek gondot.

Kérem, biztassák gyermekeiket, hogy jöjjenek, találkozzanak egymással, hiszen, ha ők közösséggé tudnak formálódni, szeretettel térnek majd vissza erre a helyre. Nemcsak a kivételesen gyönyörű környezetért, hanem a csapatért, egymásért is. És akkor lesz miről írni ebben a lapban – hosszútávon is.

A könyvtárban igyekszünk erre a „háziként” kiadott közösségépítésre barátságos teret biztosítani. A napokban a könyvtár belső tere ennek szellemében alakul át. Szeptembertől minden szombat délelőtt kézműveskedünk, tervben van egy filmklub és egy társasjáték-nap is, amelyek szintén rendszeres alkalmat biztosítanak majd a gyerekek számára a találkozásra.

Jómagam, Dörgicse Község Önkormányzata nevében minden gyereket és családjukat szeretettel várok ezekre a programokra!

Restár Zsófi

Könyvtáros-programszervező

A TARTALOMBÓL

A következő oldalakon 15 beszélgetés olvasható, amelyek tartalma reméljük, nem csak a táborozóknak, de a szülőknek, dörgicseieknek is jó szórakozást nyújt majd.

Interjúalanyainkhoz volt néhány panelkérdésünk, de minden beszélgetés egyedi hangulatú, ahogyan Dörgicse is rengeteg egyéniséget, egyediséget rejt.

Szerettünk volna megszólaltatni öslakosokat, nyaralókat, művészeket, kétkézi munkásokat, nőket, férfiakat egyaránt, és kicsit arról faggatni őket, hogy élnek, nyaralnak nálunk az emberek, Dörgicsén.

Jó olvasást kívánnak: a gyerekek.

SINKOVICS CSENGE

HD: Te mivel foglalkozol pontosan, mert mi csak hallomásból tudunk rólad.

SCS: Én egy olyan kutatócsoportban dolgozom, ahol madarakat vizsgálunk. Főként szencinégéket. Nagyon gyakori madár. Az a fő kérdésünk, hogy a városokban élő ilyen madarak, miben különböznek a vidéken élő társaiktól. Városban nagyon más élni, mint itt falun, és ez hat a madarakra is.

HD: De hogyan?

SCS: Vannak ilyen madárodújaink. Ebbe fészkelnek. Sokan az esetét odúnak nézik, az odút meg etetőnek. Ide rakják a tojásaikat. Ilyen fehér kis tojásaik vannak, és pöttyösek. Tudjátok, miből készítenek fészket?

HD: Ágakból?

SCS: Szőrből. Állati szőrökből, például özikeasztort is be szokták hozni, hogy meleg legyenek a tojások. Tehát ezeket az odúkat figyeljük és hasonlítgatjuk össze: megszámloljuk a tojásokat, a fiókákat, az anyukát és apukát megfogjuk, a fiókákat pedig gyűrűzzük.

HD: És ez nem rossz nekik?

SCS: Nem, szerencsére ez az út már be van járva. Tudjuk, hogy mikor szabad őket megfogni, mikor nem.

HD: Akkor te nem sikítasz, amikor a madár beröpi a szobába?

SCS: Nem.

HD: Mi a kedvenc madarad?

SCS: A kedvencem az őzlapó. Ilyen kis fehér gombóc, nagyon aranyos. De azt nem is mondtam, hogy ilyenkor az odúban nem madarak laknak, mert már kirepültek a fiókák is, hanem sokszor ragadozók költöznek beléjük. Például a nyest vagy a pele.

HD: Dörgicsén van pele?

SCS: Van, persze. Nagyon-nagyon fúrge.

HD: Mint a ló?

SCS: Mint a ló.

HD: És Dörgicsén vannak odúid?

SCS: Igen, a Becce-hegyen van 60 darab.

HD: Aszta, bármikor találkozhatunk velük?

SCS: Igen.

HD: És régen, amikor nem voltak odúk, akkor hol fészkeltek?

SCS: Városban például postaládákban, vidéken meg pl. a harkály lyukaiban.

HD: Milyen nehéz a munkád?

SCS: Hát, sokat kell gyalogolni. de ha nincs költési szezon, akkor számítógépes munkát végzek. Nem nehéz.

HD: Hogy lettél te madárkutató?

SCS: 7-8 évvel ezelőtt. Szakdolgozat előtt álltam, és szembe jött velem ez a téma.

HD: Hogy kerültetek Dörgicsére?

SCS: A doktori témám ide köt Veszprémbe. Először Akaliban laktunk, de azt a házat eladták. A kömyéket nagyon megszerettük, így hát erre vetődtünk. És a költségvetésünkből egy helyes kis pincére futotta a Becceén. 3 éve jöttünk. Akaliban szoktam csinálni túrát az erdőben, madarazást. De lehetne fiókagyűrűzést is csinálni, odülest.

HD: Megbántátok, hogy ide jöttetek?

SCS: Nem, dehogy. Nagyon szeretünk itt lakni.

HD: Hogy telik egy napod?

SCS: Kimegyek az erdőbe, megnézek sok-sok odút. Bemegyek az irodába, lejegyzetelem, és aztán hazamegyek. 8 körül már jó, ha kint vagyok reggel. Ha gyűrűzünk, akkor meg 5-kor kelünk.

HD: Neked mit jelent Dörgicse?

SCS: Anyuagalmat, a Balaton közelségét.

DEAK ATTILA

HD: Hogy telik egy napod?

DA: Mostanában kicsit máshogy.. Alapból reggel felkelünk, vagy eszem otthon reggelit, vagy nem.

HD: Mindig kecsketejet?

DA: Nem, van, hogy kecskejoghurtot. A lényeg, hogy valamit mindig eszem, hogy ne legyen üres a hasam. Mert én, ha ide kijövök az állatokhoz, és végzek, az nekem 2-2,5 órás munka mindig reggel. Per pillanat sok helyen vagyunk. Azért tart ilyen soká, mert nagyon sokat kell itt sétálnom. Elmegyek a fenyvesbe, ott az új kecskék vannak. A birkák külön helyen laknak, a lovaknak adok szénát és leellenőrzöm, van-e vizük. Aztán felmegyek még a fenti lóhoz, az egy csődör. Aztán megfejem az anyakecskéket, majd kiengedem őket is a legelőre. Aztán, hogy utána mi történik, az évszaktól, tennivalóktól függ. Nyáron széna-takarmánybegyűjtés van. Olyankor hazaszaladok, beteszem a tejet a hűtőbe, majd jövök vissza, jön a következő fázis a tanyán. Ebédet azt vacsorára eszem. Lent az akali óvodában főznek rám, ugyanazt esszük veletek, gyerekek. Nyári időszakban a munkához tartozik, hogy készítünk sajtot, joghurtot, és piacozunk. Az esti időszakban ugyanaz a program, mint reggel. Végigetetni az állatokat, megfejni, hazavinni a tejet. A bulvár része a dolognak, hogy márciusban megszülettek a gyerekek, akik legtöbbször borítják a programot.

HD: Mi a kedvenc állatod?

DA: A kutyát és a lovat nagyon szeretem. Mert mindkettő nagyon jól tud érzelmeket mutatni és sok szeretet vissza tudnak adni.

HD: Szoktál lovagolni?

DA: Most már nem. Bevallom, utóljára nagyjából az esküvőnkön ültem lovon, 2015-ben. A lovaglás azért hiányzik. Majd talán a fiaimmal újra sikerül több időt szakítanom erre.

HD: Milyen nehéz a munkád?

DA: Azt kell mondjam, hogy nehéz. A nehézsége az, hogy minden nap kell csinálni. Minden reggel és este. Az állatot nem lehet elhagyni, ő akkor kap enni és inni, amikor mi adunk neki. Nem titok, nekem is van olyan, hogy olyan fáradt vagyok, hogy legszívesebben ki sem jövök az ágyból. Jönni kell szilveszterkor is, és másnap is. De szerencsére nem teljesen egyedül csinálom. Van feleségem is, meg van segítségünk is. Mi januárban szoktunk elmenni egy hétre nyaralni, síelni.

HD: Mikor jöttetek Dörgicsére?

DA: Először a '90-es években, mint nyaralás. De 2007-ben költöztünk ide mi le Szabinával. Az volt a terv, hogy építünk egy nyaralót, de ez változott.

HD: Pesten mivel foglalkoztál?

DA: Informatikával. Lakótelepi gyerek vagyok, behárosi. Békásmegyeren nőttem föl.

HD: A költözés előtt vagy után született meg az ötlet az állatokkal?

DA: Már volt egy állatállományunk. Szabina villányi, én budapesti. Ez volt az aranyközép.

HD: Mit jelent neked Dörgicse?

DA: Szabadságot, kötetlenséget a korábbi életemhez képest. Jó kérdés... Ezt a kérdést még én sem tettem fel magamnak, csak élem az életem. Annak ellenére, hogy van egy erős kötöttség, inkább a kötetlenség jut eszembe. Itt sokkal inkább tudok a magam ura lenni. Pedig itt is van stressz, csak teljesen más. Például, hogy a Bende Fisti ide ér-e az eső előtt szénakaszaláskor vagy nem ☺.

MARKÓ JUDIT ÉS LECK JÁNOS

HD: Ti hogy keveredtetek Dörgicsére?

MJ&LJ: Hát, nézelődöttünk. Itt voltunk Füreden a szivkórházban. János bácsinak volt egy infarktusa. Jártuk a környéket, nézegettük ezeket a falvakat. Először ki sem tudtuk rendesen ejteni, hogy Dörgicse. De amikor először bejöttünk ebbe a faluba, rögtön megfogott a község barátságos légköre, és hogy milyen szép, rendezett itt minden. Sétálgattunk, és eldöntöttük, hogy ha van rá lehetőség, szeretnénk egy kicsi telket venni legalább, hogy egy kis lakókocsit rátegyünk. De nagy szerencsénk volt. A szőlőtelkes, vadregényes utcában egy bácsit kérdeztünk meg, nem tud-e bármi eladót. És rámutatott egy kis házra. Hát, így történt, hogy tavaly megláttuk a kis présházunk. November 1-jével lett a miénk. Nagyon örülünk, hogy most pedig meg tudunk ismerni titeket, gyerekeket. Mert mi is gyerekekkel foglalkozunk.

HD: Hogy-hogy?

MJ&LJ: Nőtincsen van egy kicsi állatkertünk. Vannak benne bányók, kecskék, nyuszik, galambok, tyúkok, lámák, alpák, és van egy kis csacsink meg 20 db lovunk. Van egy sárgataralyos kakadunk, Koko és egy nemes papagájunk, Páko. Mindkettő Ausztráliából származik és beszélnek.

HD: Mit beszélnek?

MJ&LJ: Koko papagáj vagyok, Hello! A papagájok nagyon okosak, ismételnék. És nagyon sokáig élnek, akár 120 évet is.

HD: A mi nagymamánk 91 éves!

HD: Milyen nehéz volt felépíteni az állat- és kalandparkot?

MJ&LJ: Úgy indult, hogy csak sátorlábor lesz belőle. De teltek múltak a hetek és hónapok. Egyre színesebb lett, egyre több ötletünk volt. Jobbnál jobb lehetőségek jöttek, és úgy kötötte magát a hely, hogy most már csak fenn kell tartani, karban kell tartani.

HD: Meséljétek el egy napotokat!

MJ&LJ: Reggel általában korán kelünk.

Olyan fél 7-kor már ott vagyunk az alpákainknál. Megetetjük, megitatjuk őket, és kicsit foglakozunk velük. A helyükre visszük őket. Ha az állatok megreggeliztek, akkor jövönk mi. János bácsi nagyon szereti az asztalosműhelyét. Ebédig én ott vagyok. Délután ismét alpákazunk, etetünk, foglalkozunk velük. Nekik is van vezetősárk, mint a lovaknak. Ha megszeretik a gondozójukat, hihetetlenül közel lehet hozzájuk kerülni. Nagyon kedves állatok. A mostani kis alpaka például már pusztit ad az oromra.

HD: Mi a különbség a láma és az alpaka közt?

MJ&LJ: A lámák nagyobbak. De mindketten a tevék családjába tartoznak. Az alpaka kisebb, sokkal könnyebb vele dolgozni. Már csak a gyerekek miatt is. Óriási trend az alpaka-terápia. Ráadásul most készülünk szappant is készíteni az alpaka szőréből. Nagyon jó a bőmek.

HD: Mért pont kalandparkba fogtak?

MJ&LJ: Nekünk előtte a Camponában volt játszóházunk, de hamar rájöttünk, hogy mi inkább kimennénk a természetbe. Területet kerestünk és egyre csak bővültünk. Aztán a debreceni állatkertből felhívtak bennünket, hogy nem szeretnénk-e lámát. Így került hozzánk Lúszci.

HD: Dörgicsén lesz kalandpark?

MJ&LJ: Meg kell kérdezni a polgármester urat!

HD: Nektek mit jelent Dörgicse?

MJ&LJ: Nekem a megnyugvást és a kihívást. Egy olyan dolog izgat bennünket most, amivel eddig nem foglalkoztunk: a szőlő és a bor.

JÁNÓ LEVENTE

JL: Mindenkit szeretettel köszöntök a hivatalban!

HD: Hogy telik egy napod?

JL: Jó korán felkelek. Általában kicsit csalogok. 20-30 perccel korábbra húzom az órám, addig az online sajtót elolvasom az ágyban. Hogy képen legyenek, főleg gazdasági oldalról. Magamhoz veszem az elemőzsiát, amit a feleségem elkészít, aztán indulok. Általában Dörgicsén dolgozom a hivatalban, de nem tudom, tudjátok-e, mi közös önkormányzat vagyunk Balatonfüreddel. Vászollyal, Pécsellyel, Szőlőssel közös csapat vagyunk. Így heti egyszer-kétszer egyeztetnem kell a többi szakemberrel. Napi teendők, kérelmek, kérdések sora vár bent. Megpróbálok mindenkinek segíteni. Ez délutánig tart. Ekkor Tihanyba megyek, ahol van egy boltja a családomnak. Az ottani alkalmazottakat megnézzük, egy-másfél órát töltünk ott általában. A nap végeztével, ha van még energiám, akkor elmegyek kerékpározni. Este megfáradtan hazaérünk, nyugovóra térünk. Ennél azért kaotikusabb napok is szoktak lenni, de ezért vállaltam.

HD: Mi a dolga a polgármesterek?

JL: Egyszerűbb lenne úgy a kérdés, hogy mi nem a dolga. Nagyon nagy területen fekszik Dörgicse, hiába kicsi falu. Napi kontakt van a helyi emberekkel, sokkal több a személyes probléma, mint egy nagyobb községben. Vagyis naponta jobban érzékeljük, itt sokkal személyesebb a kommunikáció. Mégis sokkal jobb egy kisebb településen polgármesternek lenni, mert tapintható az emberek gondolja, véleménye. A dolgom? Jobbá tenni az itt lakó emberek életét. Hogy nekik könnyebb legyen. Például ez a tábor is erről szól. Reméljük, segítünk ezzel a szülőknek.

HD: Sokan állítanak meg a boltban vagy az inkább ez inkább a nagyobb településeken jellemző?

JL: Itt is van olyan, hogy megállítanak. De annak, aki ezt a hivatást vállalja, annak ez nem lehet terhes. A szülők megfizettek azzal, hogy engem szavaztak meg. Én büszke vagyok arra, hogy nem dörgicseiként megválasztottak. Olyan dolgot csinálunk, amit az elődeink nem csináltak vagy nem volt rá lehetőségük. Nem a nyakkendő vagy névjegykártya miatt csinálom, az emberekért szeretnék tenni.

HD: Hány éve vagy polgármester?

JL: 2,5 éve, egy időközi választás keretében lettem az.

HD: Most is indulsz majd?

JL: Mindentféleképpen. A 2,5 év nagyon rövid idő. Nagyon sok tervem van még.

HD: Miért pont Dörgicse?

JL: Mert, ahogy mondtam, Füreden élek a feleségemmel. 2015 év végén vásároltunk egy ingatlant itt a faluban. Akkor még nem voltam polgármester. Volt egy lehetőségem, hogy a kapcsolataimmal, más szemléletemmel, de az itt élőkkel együtt erősíthetem a helyi lakosságot és az ide költözőket, akkor éltem a lehetőséggel.

HD: Lehet ingyen fagyí?

JL: Megbeszéljük, jó? ☺

HD: Elmondod, neked mit jelent Dörgicse?

JL: Vannak Dörgicsén olyan helyek, ahol számomra olyan, mintha megállna az idő egy pillanatra – de jó értelemben. Például a Gernyén, Kisdörgicsén, Meneshelyről lenézve. De egyszerűbben: ez a nyugalom szigete.

VESZELY FERENC

HD: Mióta vagy te itt Dörgicsén?

VF: Én ezt a házat '87-ben vettem. Elhatároztuk, hogy veszünk valamit a lányommal. Épp egy válás után voltam. Nekünk Örvényesen volt egy nagy mandulásban egy ilyen présházunk. Az lett a feleségemé. Aztán a lányommal bevágódtunk a kocsiba és elkezdtünk jönni erre. Keresni akartunk egy olyan falut, ahol kevés palatető van, kevés beton, ahol talán valami régi szép emlék őrződik. Aztán jó messze elmentünk. Itt jöttünk a ház előtt. Duna Jenő – ő volt az itteni szomszédom, szegény nem rég halt meg – tolt itt a biciklijét. Megszólítottam, hogy nem tud-e itt egy eladó házat. Mondta, hogy dehogynem, pont ez az. A vízen kívül csak a villany volt bent. Ezen a másik épületen nem volt már tető, beomlott. Utolsó pillanatban jöttünk.

HD: Hány év volt, mire ezt rendberaktátok?

VF: 10 év. De nekem akkor ment a szekér. Külföldi kiállításokra jártam a Hungexpoval. Volt egy erdélyi bácsi, a Zoli bácsi, ő egy mindenes volt. Mindent tudott: követ rakni, csempézni. Én meg az anyagbeszerző voltam.

HD: Melyik a kedvenc festményed?

VF: Saját? Majdnem mind. Majd megmutatom. Az egyik kint is van, lehet, hogy lesz rá egy vevő. De most sok be van csomagolva, mert Lendván lesz egy kiállításom szeptemberben.

HD: Milyen nehéz a munkád?

VF: Már a festés? Á, szórakozás, egyáltalán nem nehéz. Művésznék lenni nagy szerencse, ha az ember meg tud belőle élni a szabadságról szól. Én, amit a legjobban szerettem, abból nem tudtam megélni. De én mellette mindig csináltam reklámgrafikákat, színházban voltam díszlettervező. A Vidámszínpadon voltam 14 évig, a teljes Bodrogi-éra alatt, meg külföldi kiállításokra jártam.

HD: Dörgicsén kívül mi a kedvenc helyed?

VF: Makó. Ott volt egy művésztelep. A '70-es, 80-as években, a Kádár-kor végén voltak ezek a művésztelepek. Makó egy grafikai telep volt.

HD: Hogy telik egy átlagos napod?

VF: Dörgicsén egész más. Itt a legjobb. Mezitláb, csak nadrág, kertészkedés.

HD: Egyébként van egy művésznék olyan, hogy napirend?

VF: Nekem olyan nincs. Legjobban festeni szeretek. Meg fotózni szerettem. Volt egy korszakom, amikor rengeteget fotóztam. Szóval az olyan, hogy fejrakja az ember a vásznat és kinyomja a festéket. És akkor go!

HD: Tudja előre, hogy mit fog festeni?

VF: Most már egész máshogy megy. A szőlőképeknél csak tömegben, egymás után nagy gömböket festettem, nem csendéletet. Tehát nem látvány után.

HD: Mikor döntötted el, hogy ezzel foglalkoznál?

VF: Apám szobafestő, mázoló volt. A háború után semmink nem maradt Fehérváron. Apám elment az Ikaruszhoz festőnek. Minden hétvégén biciklivel mentünk és vittük az ecseteket, festékeket, rajztömböt a szakkörbe. Ő is szakkörbe járt.

HD: Hány éve festesz?

VF: Ha a gyerekkoromat is beleszámoljuk, akkor 60.

HD: Neked mit jelent Dörgicse?

VF: Én már mikor elindulok Dörgicsére, én már akkor óriásit sóhajtok. Nekem Dörgicse akkora szabadság, mint a festés maga.

GODÓ ISTVÁN

HD: Szia. Első kérdésünk, hogy téged hogy tudunk szólítani.

GI: Engem Istvánnak hívnak.

HD: Mesélsz nekünk egy napodról?

GI: Felkelek 5-kor, megnézem mi történt az állatokkal az éjszaka. Meg kell őket etetni, és a kecskéket meg kell fejni. Elkészítem a sajtot, déltől 4-ig pihenek, utána megyek a kocsmába.

HD: Mikor költöztél Dörgicsére?

GI: 2007-ben.

HD: És miért pont Dörgicse?

GI: Idevezérelt valami, valaki, univerzum. Vagy a hosszú mesét mondjam?

HD: Igen!

GI: Hát, fagyiztam egy étteremben Szentendrén, már a nevét sem tudom, annyira régen laktam ott. És lehetett nyerni ilyen üdítő játékokban. Be kellett küldeni egy sms-t, és egy hévizi nyaralás volt a fődíj. Megnyertem. És akkor januárban eljöttünk ide Hévízre a wellnessbe. Akkor volt már nekünk egy 13 hektáros telkünk Borsodban, ami vétel alatt volt. Volt rajta egy forrás, tehát technikailag is jobb volt egyébként, mint ez. És megnéztem Dörgicsét, és pont árulták ezt az erdőt itt, 10 hektárt egyébként. Jöttünk lefelé, felhívtuk a tulajt azzal, hogy ez nekem kell. Valahogy így, ennyi röviden.

HD: És a házadban van rendszeren áram?

GI: Igen, most már van.

HD: És régen mi volt?

GI: Régen nem volt semmi. De az igazság az, hogy nem is fontos semmi csak, egészség legyen. Ezt jól jegyezték meg: 2 fontos dolog van az életben, az egészség és a tégerő. Persze, ugyanez a 21. században élek. Mobil internetem van, kólát iszom, van autóm, fürdök.

HD: Van jogsid?

GI: Persze, de itt a hegyen gyalog járok.

HD: És mit szeretsz Dörgicsében? Ha el kéne mondanod három mondatban, mit mondanál?

GI: Azt, hogy Dörgicsén minden valóra válik. Szó szerint. Nem is kell három, nekem ebben a mondatban minden benne van. Mondjuk én itt kint lakom a hegyen. Ez itt a világ legjobb helye. Itt minden megtalálható, amiről az ember olvas a mesékben. Az állatoktól kezdve, meg az, hogy itt minden nap tanul valamit az ember. (... és akkor István hosszan beszél a szarvasbogarak harcáról, az ölyvről, meg a kígyókról) Meg azt szeretem Dörgicsében, hogy minden szó értelmet nyer. Például az, hogy minden napi kenyerünket add meg nekünk ma. Én is éltem a nagyvilági életem, aminek később meglelt a szerepe a jelenemben. De, ha az ember rohan, nem tudja, milyen munka megsütni egy kenyeret. Vagy, hogy egy kecskesajt létrejöjjön...

HD: Mennyire volt nehéz átszokni, hogy Te csinálsz magadnak mindent?

GI: Én ezt így akartam. Mindig megvolt bennem az ezután az életforma utáni vágy. De nem volt nehéz, így utólag sem. De persze mindig vannak nehéz napok... Amikor azt hiszed, hogy ma úszol egy jót a Balatonban, lepihensz, és akkor elveszik öt állat. És akkor neki kell állni keresni... Ezek több kilométeres séták itt le-föl a hegyen. Ezek plusz terhek, de az jut ilyenkor az eszembe azért, hogy én szerencsés vagyok, hogy, ezt meg tudom tenni, mind erőben, mint hitben. Ez a Dörgicse adja nekem azt a hitet, hogy jó lenni, hogy tesz minden nap, terem, nem pusztít. Nekem Dörgicse a csodák országa.

SOKHEGYI DÁNIEL

HD: Meséld Dani, milyen szakácsnak lenni?

SD: Nagyon jó! Itt ez a könyv, amit hoztam, minden benne van, 700 oldalas.

HD: Képzeld, most a héten néztük, a Lecsó című mesét!

SD: Igen? Na, abban is mesterszakácsok vannak.

HD: Mi a kedvenc ételed?

SD: Töltöttkáposzta.

HD: És elkészíteni?

SD: Töltőtpaprika. Tényleg, ez az egyik specialitásom.

HD: És emlékszel a pillanatra, amikor eldöntötted, hogy szakács szeretnél lenni?

SD: Igen, én már gyerekkorom óta ezt akartam. Már hatodikos koromban eldöntöttem. A szüleim által is, hiszen anyu is nagyon szeret főzni. Nyilván ezt csak úgy lehet csinálni, ha az ember nagyon szereti. Különben másképp ez nem megy.

HD: Például ezen a képen ez mi?

SD: Egy nagyon kicsi étel, egy nagyon nagy tányéron. Ezeket nem azért csinálják, hogy jól lakj vele, hanem, hogy olyan élményt kapj, amit sosem felejtesz el. A látvány nagyon fontos.

HD: A munkahelyeden mennyi nő van és mennyi férfi?

SD: Nálunk a konyhán nincsenek nők egyáltalán. Viszont kint a pultba szinte csak nőket vesznek fel.

HD: Elmeséled, hogy milyen egy átlagos napod? Egy munkás nap.

SD: Reggel 10-re bemegyek. Általában már ott sorakoznak a feladatok pl. zöldségvágás, csinálj egy borsólevest... Aztán délben nyit az étterem, jönnek a vendégek, felveszik a rendelést a pincérek és jönnek be hozzánk, hogy kint kértek egy xy levest, utána pedig egy rántotthúst. És akkor azt neked ki kell találni.

HD: Mivel kezdod?

SD: Ezt már alaplól tudnod kell. Pl. a fogasnak több idő kell, mint a köretének. Este 10-ig dolgozunk. Aztán 10-kor autóba ülök és fél 11-re itthon vagyok.

HD: De cserébe nem két szabadnapod van, hanem három!

SD: Igen. De többféle étterem van. Itt kevesebb, de minőségi ételeket szolgálunk fel.

HD: Szeretnél itt gyerek lenni Dörgöcsén?

SD: Nagyon. Én most is szeretek!

HD: Ha egy dolgot változtathatnál Dörgöcsén, mi lenne az? Pénz nem számít.

SD: Egy jó termálfürdőt el tudnék itt képzelni. Vagy egy szórakozóhelyet, ahová el lehet menni. De ezen kívül mást nem változtatnék.

HD: Van egy olyan álmod, hogy saját éttermed legyen?

SD: Saját éttermet nem szeretnék. Egy mozgóküfé viszont jó lenne.

HD: Mit jelent neked Dörgöcse?

SD: Csend és a nyugalom. Mivel az étteremben nagyon sok ember van, nagyon jó hazajönni egy teljesen másik, nyugis világba.

SZÉKELYNÉ TÓZSÉR ZSUZSANNA

HD: Hogy kerültél Dörgicsére és mikor?

SZTZS: 2012-ben, amikor a Levendárium Kft. megalakult és úgy döntöttek, hogy az értékesítés itt megindul, és kialakult egy design a levendula illóolajra és a virágvizekre. Illóóval mi osztálytársak voltunk, általános iskolában is, gimnáziumban is nagyon közel álltunk egymáshoz. Nyíregyházán laktunk mindketten. Csak utána ő aztán elkerült Nyíregyházáról. És később én is idekerültem a Balaton környékére. Megkeresett, hogy szeretnének itt egy kis boltot nyitni, értékesítést elindítani. 2002-ben lett telepítve a levendulás, 2 hektár ezen a területen. Ez pedig 2012-ben volt, 10 évvel azután, hogy a levendula már hozta az illóolaját, szépen termelt. És megkeresett Illóó, hogy nem dolgoznánk-e együtt? Én egy nagy vásárral indultam Budapesten ezzel az egész történettel – Kézműves magyar ízek vására volt a Millenárison. Nagyon jól sikerült.

HD: Akkor már ilyen népszerű volt a levendula?

SZTZS: Kevesen, szakmabeliek az igazi felhasználók. Mert a levendulaimádat az embereknél általában abban merül ki, hogy eljönnek, megnézik a levendulát, hogy milyen gyönyörű így együtt egy vagy két hektáron. És van, aki már az üzletbe be sem jön. Sokan nem tudják, hogy mi a produktum, pedig mindenkinek elmondjuk. Az összes termék a boltban, mind kézműves. A lepárlástól kezdve a palackozástól a címkézésig, minden itt készül.

HD: Itt? Hol?

Igen. Itt van egy üzemi részünk, ahol van egy lepárlónk, ahol az illóolaj készül. És utána egy kis kozmetikai üzemben és élelmiszerfeldolgozóüzemben készülnek a termékek.

HD: Szeretsz itt lakni Dörgicsén?

SZTZS: Jaj, nagyon. Először a déli parton, Balatonlellén laktunk. Legalább olyan nagy lépés Nyíregyháza és Balatonlelle, mint Balatonlelle és az északi part.

Legalább olyan nagy a különbség. A család is nagyon szereti, a gyerekek is. Az összes barátunk, mindenki, aki meglátogat, itt akar lakni.

HD: Hogy telik egy napod?

SZTZS: Szezonban? Felkelek fél 7-kor. Fél 8-ra bejövök dolgozni, és este fél 7-ig dolgozom, 11-kor nyit a bolt. Reggel azzal kezdünk, hogy megnézzük, van-e csoport vagy vendég, vagy fotózás eleve lefoglalva. Vagy szörpöt főzünk, vagy zselét főzünk vagy palackozunk vagy megcsinálunk más előkészületeket. Aztán 11-től 6-ig a boltban vagyunk.

HD: Mit csináltak a zselével?

SZTZS: Nagyon jó étkezésre. Sajtokhoz, húskhoz, halételekhez, hidegtálakhoz szuper. Biopektinnel sűrítjük be az erős levendula-teafőzetet, édesítjük, ízesítjük, üvegekbe tesszük. Mint egy lekvárt, úgy lehet használni.

HD: Milyen a szezonalan nap?

SZTZS: Az is munkás. Tavasszal, ősszel jönnek a vásárlók, sok viszonteladónk van. Van boltunk a Mammutban, palackozni, címkézni kell, ajándécsomagot készíteni, varrónőkkel kapcsolatot tartani... Általában megyek karácsonyi vásárba, de szoktak lenni külföldön is vásárok. Ezeket nyáron nem tudom bevállalni, de ősztől igen. Meg hát hétvégén a Káptalanfői piac egész évben.

HD: Ha egy mondatban kellene megfogalmazni, neked mit jelent Dörgicse?

SZTZS: Talán életem legszebb helye, ahol laktam, életem legszebb munkája, amit csinállok.

REITH ANDRÁS

HD: Szia András! Te hogy kerültél Dörgicsére?
RA: Jó kérdés. Nekem a nagymamám itt lakott Füreden. És aztán valamikor anyuémnek az volt az ötlete, hogy egy kis faluban akarnak házat venni. Ezután Mencshelyen, a Halom-hegyen találtak is egy prësházat. Majd tovább nézelődtek még és aztán lett ez.
HD: A mencshelyi is megvan még?
RA: Igen, az is megvan. Egyébként barátoknak tetszett ez a hely, nekik kerestek házat. De aztán a miénk lett. Sári néni, aki gondozta ezt a házat, mondta, hogy ez a ház eladó. Akkor még teljesen gazos volt.
HD: Ez hány éve volt?
RA: '94-ben, azt hiszem.
HD: Pedig most eléggé nagy és szép ez a kert!
RA: Igen, de akkor derékig ért a csalán, mint egy erdőben. Ez egy régi díszből volt. Csak a falak álltak, nem volt teteje.
HD: Majdnem olyan, mint a GRU háza... Ha kérdezik tőled, akkor Te mi vagy? Mi a foglalkozásod?
RA: Zongorista vagyok és zongoratanár. Sokat foglalkozom gyerekekkel egyébként. Van kb. 25 magántanítványom. 5 évestől 50 évesig. Kezdőtől haladóig. Van, aki az Akadémiára készül.
HD: Akkor nálad lehet tanulni 45 évig is?
RA: Pontosan! Még 60 évig is.
HD: Mikor döntötted el, hogy te ezt el csak ezzel szeretnél foglalkozni? Hogyan indult?
RA: Hát, elkezdtem zongorázni, és rájöttem, hogy szeretem megmutatni másoknak is, hogy hogyan kell zongorázni.
HD: Hány éves voltál akkor?
RA: Kicsit későn kezdtem. Úgy 11 éves koromban.
HD: Akkor még nincs későn nekünk sem!
RA: Nincs. Aztán elmentem Kecskemétre a Kodály Intézetbe.
HD: De Te Németországban születél. Akkor hogy-hogy eljöttél Kecskemétre?

RA: Mert mindig izgatott Magyarország.
HD: De akkor beszéltetek ti otthon magyarul?
RA: Keveset. Inkább németül beszélünk.
HD: Te egyébként német vagy magyar vagy?
RA: Keverék.
HD: Hogy telik egy átlagos napod? Otthon.
RA: Én éjjeli bagoly vagyok, úgyhogy későn kelek. Olyan 8-kor.
HD: Denevérember?
RA: Igen! Reggelizek, és 10-kor jönnek az első tanítványok. Felnőttek, akik nem járnak iskolába. Tanítok 2 órát, aztán ebédelek. Aztán felülök a vonatra és kimegyek oda, ahol tanítok. És ott aztán 4-5-6 órám van. Aztán visszaülök a vonatra, mert kezdődik a kórusest.
HD: A kórusban mit csinálsz?
RA: Énekelek. Ezt a Kodály Intézetben tanultam.
HD: Mi a leghosszabb vagy legnehezebb darab, amit életedben megtanultál?
RA: A legnehezebb egy Brahms-szonáta volt. Vagy 40 perc volt.
HD: Fülöp már játszott egészen egy órát!
RA: Hú. A kórusban néha vannak olyan darabok, amik 3 óráig tartanak. Máté passió vagy egy oratórium.
HD: És te más hangszert is kipróbáltál?
RA: Hegedülni. De valahogy nem tetszett... pedig úgy akartam játszani, mint egy primás.
HD: Mit jelent neked Dörgicse.
RA: Nyugalom, kikapcsolódás és a szép környezet.

FOGL JÁNOS

HD: Szia! Miért vizes itt a fal a pincében?

FJ: Mert hidegek a falak, és a levegőben levő páratartalom, ami légnemű víz gyakorlatilag rátapad a falra. És ott a gázból, gőzből folyadékká változik. Lecsapódik és vizes lesz. De nem vagyok fizikus, úgyhogy ne kérdezzetek ilyen.

HD: Hány éve csinálod? Voltak sikereid?

FJ: 25. És, ami a legjobbnak számított nekem, az az volt, amikor Szekszárdon a legjobb vörösborot készítettem. Akkor még fiatalabb voltam. És csak néztek, hogy mit csinál ez a sváb ember.

HD: Hogy csinálod a bort?

FJ: Nem csinálom, készítem ☺. Meglepő, de szőlőből készítem. Először is leszedjük a szőlőt, ez a szüret. Szeptembertől november elejéig érnek a szőlők. Mind más. Ez pl. a rozé.

HD: Miért pont Dörgöcsén termelsz bort?

FJ: Én dolgoztam 11 borvidéken, 3 országban. Jöttem-mentem és megtetszett ez a terület. Megvettem és oda építettem egy pincét.

HD: És a borok mentshelyiek vagy dörgöcseiek?

FJ: Zavaros az ügy. Vannak szabályok, amiket kitaláltak a francia boros úriemberek. Hogy a bort arról a vidékről nevezik el, ahol termett. Ezt hívják eredetvédelemnek. Borvidékekről, településekről, dűlőkről lehet elnevezni így a borokat. De régen a hegyközségek is bekevertek. Dörgöcse egy hegyközség volt Mentshelyei, Akalival, azért nevezhettem Dörgöcseinek egy bort. Most csak Balatonfüred-csopak lehetne vagy mentshelyi.

HD: És te dörgöcsei vagy mentshelyi vagy?

FJ: Én vagyok a halom-hegyi független királyság.

HD: Hány féle madarad van?

FJ: Van a Zöldike, a Csibe, a Jómadar, van a két depressziós rigó, ez a Lile... Mindnek más a sajátossága. 18 éve készítettem az első madaras bort. Akkor még ilyen volt a címke.

HD: Már esik szét.

FJ: De a bor benne még jó.

HD: Meddig jó egy ilyen bor? Melyik bor jó a legtovább?

FJ: A vörösborok sűrűbbek, több színanyag, tannin van benne. Ez tartósít. Lassan alakul át mélyebbé és mélyebbé. Például egy 2014-es évjárat, amikor sok ilyen tannin volt a szőlőben, az 20-25 évig simán javul.

HD: Hogy lettél te borász?

FJ: Én egy szőlőhegyen nőttem fel Várpalotán – most ott már szép zöld gyep van és úszómedencék. A természet mindig érdekelt, így olyan helyre mentem tanulni, ahol lehet ezzel foglalkozni, a kertészetire.

HD: És Dörgöcsén is ez lesz? Gyep meg úszómedence?

FJ: Reménykedem, hogy nem. Nem szeretnek az emberek ezzel foglalkozni, nem divat, macerás. Annak idején mindenki azt szerette volna, hogy a gyerekei tanuljanak tovább, csak papírokat kelljen tologatni. Ez most talán megváltozik és egyre többen választanak olyan szakmát, amivel maradandót alkotnak. Mondjuk felépítenek egy ilyen pincét.

HD: Hogy telik egy napod?

FJ: Fél 6-kor jött egy hölgy zöldmunkára, majd bekevertük a permetet. A pincében raktam rendet, aztán elaludtam egy kicsit. Most palackozásra készítem elő a bort. Ez jó munka lesz délutánra. Közben biztosan jönnek majd bort kóstolni, ilyenkor már sok nyaralós van.

LAKATOS DÓRA

HD: Mióta csinálod ezt a jógát?

LD: 22 éve foglalkozom a jógával és 12 éve a mozgással.

HD: Az mit jelent, hogy a mozgással?

LD: Hogy előtte a jóga más ágaival, jógafilozófiával foglalkoztam. Kevesen tudják, hogy a jóga sokkal nagyobb részt elméleti, mint gyakorlati, csak ez terjedt el a világban: a mozgás. Mert a jóga alapvetően nem mozgás. Mindenki azt hiszi, de a jóga nem mozgás. Csomó minden más. Ez az egyik ága, amit gyerekeknek is és felnőtteknek is tanítunk. A mozgáson keresztül tanítjuk. Ezt hívjuk hatha jógának egyébként.

HD: Te hogy kötödsz Dörgicséhez?

LD: Nekem a szüleim vettek itt egy házat egy éves koromban. Ugyhogy én a kert homokozóból ismertem meg Dörgicsét. És aztán szépen lassan az egész környéket. Aztán én Budapesten éltem.

HD: De hogy-hogy a homokozóból?

LD: Azt, hogy onnan kezdődött a világ. Csak ott ültem, olyan kicsi voltam, hogy oda raktak le a szüleim. És ott játszottam. Aztán ahogy nőttem, szépen lassan bővült a kert, majd az egész környék. De azért jártunk strandra is, meg ilyesmi, ne aggódjatok. Nem egész nap a homokozóban ültem.

HD: És a szüleid honnan jöttek?

LD: Budapestről. De én annyira kötődtem a környékhez, hogy már tíz éve Balatonfüreden élek. Előtte Budapesten. De itt nyaraltunk, mindig, amikor tudunk. Amikor nagyobb lettem, akkor sokszor egyedül is levonatoztam. Mai napig ingázik anyukám is Dörgicse és Budapest között.

HD: Mikor jött az életedbe a jóga?

LD: Tudni kell, hogy nekem a nagymamám és az anyukám is jógázott, jógatanár volt. Tehát ez körülöttem volt egész életemben. De én alapvetően a mozgás részét, azt úgy gondoltam, hogy nem fontos.

Es minden mással azért kezdtem el foglalkozni, mert vallásos közösségeket kutattam. Az egyik szakmám a kulturális antropológus, így különböző kultúrákat kutatok. És egy olyan közösséget kutattam, a Krisna-hívőket, ahol egy indiai gyökerű vallást gyakorolnak az emberek. Ennek révén kezdtem el a jógával foglalkozni. Mert ők is jógáznak, ez a bhakti-jóga ág. És aztán Indiát kutattam. És ha az ember ezeket kutatja, akkor nem menekül a jóga elől. Viszont a mozgás a gyermekemen keresztül jött be. Sokáig nem tudtam neki mesélni a jógáról, az élményekről, a filozófiáról, de a mozgáson, énekeken keresztül ez sikerült. Így tudtam nekik átadni.

HD: Jártál is Indiában?

LD: Kétszer fél évet voltam kint kutatni.

HD: Hogy telik egy hétköznapiod?

LD: Elmennek a gyerekek iskolába. Nekem délelőtt szoktak jönni magántanítványok. Délelőtt velük foglalkozom. Elmegyek a gyerekekért, nem járnak napközibe. Aztán együtt tanulunk, meg csinálunk mindig valamit. Például van egy napunk minden héten, amikor a délután az szigorúan olyan majahem, mint a hétvége. Hogy nehogy mindig a hétvégét várjuk. Ezért mindig csinálunk egy bolond napot. Aztán este megint óráim vannak. Jóg órám általában.

HD: El tudod mondani röviden, mit jelent neked Dörgicse? Lehet egy szó is.

LD: A szabadság jön elsőnek. De ha mondatban kell mondani, akkor Dörgicse az a hely, ahol mindig leveszem a cipőmet.

SOMSSICH ISTVÁN

HD: Hogy telik egy átlagos napja? Mondjuk most és 30 éve?

SI: Körülbelül tudom megmondani. 30 évvel ezelőtt én 47 éves voltam. Akkor a Vetőmag Vállalatnál voltam kutatási igazgató. Ez egy nagyon nagy cég volt, az országot látta el vetőmaggal.

HD: Milyen vetőmaggal?

SI: Mindenfélével, ami növényfaj létezik. Az volt a cél, hogy ne csak forgalmazzon, hanem a fajták tulajdonjogát is megszerezze a vállalat.

HD: És a napod a szőlőben hogy néz ki?

SI: Az egy katasztrófa. Tegnap reggel 5-kor mentem ki a szőlőbe, és 9-ig voltam kint. Ma elaludtam és csak 6-kor. Megcsináltam egy sor szőlőt. Ilyenkor zöldmunkát végzünk, tudjátok? Megbeszéltem ma Klári néniével és a lányommal, hogy ma ezt a munkát még két órán keresztül együtt fogjuk végezni. Mi is volt még ma? Olyan sok minden történik... Kölsönadtam az autómát. A pincében elraktunk egy csomó bort. És most már nagyon éhes vagyok. Ha ettem, megyek újra ki a szőlőbe. De a napok általában nem átlagosak, mert sok minden szokott történni.

HD: Pista bácsi miért pont Dörgicsén van most?

SI: 1989-ben itt volt Franciaországból a barátom. Ő mondta, hogy jó lenne itt venni valamit, mert nagyon szép a környék.

A mentshelyi TSZ elnököt én jól ismertem a vetőmagokon keresztül, s épp a TSZ szándékában volt 3 épületet eladni. Az egyik ez volt, a másik a kisdörgicsői kúria, a harmadik pedig Udvariban egy nagyon szép csárda. Ez a piaristáké volt. Ez volt az első királyi engedéllyel működő palackozó. Ők elsődlegesen gyerekek nevelésével foglalkoztak, cserébe a király vagy a püspök komoly birtokokat adott nekik. Ez volt a borászatuk. Aztán ez az épület iskola volt a kommunista világban.

A dörgicsői gyerekek jártak ide. Utána a TSZ-é lett, ezeket a koltvéket bezárták és raktárnak használták. De a pince mindig borászati pince volt. Én már dörgicsőinek mondhatom magam, mert már 30 éve itt vagyok Dörgicsén.

HD: De dörgicsőinek mondja magát?

SI: Nem. Én csak magyarnak mondom magam. Én nem törődöm azzal, hogy hol laktam vagy lakom. Mátyásföldön születtem. Az akkor még önálló kis falu volt. Aztán sokat voltam vidéken. Kőszegről jöttem fel '51-ben. Azóta Budapesten vagyok. De ha összeadom a napokat, akkor kb. csak 4 hónapot vagyok Pesten.

HD: Hogy döntötte el Pista bácsi, hogy mezőgazdasággal szeretne foglalkozni?

SI: Én állatorvos szerettem volna lenni. De akkor más világ volt. Hiába sikerült a felvételi, engem nem vettek fel. Akkor elmentem mezőgazdasági vonalra. Amikor elkezdtem tanulni, megszerettem. Aztán végigjártam a hadak útját. Én legalább 35 éves koromig tanultam. Elvégeztem a főiskolát, egyetemet, szakmémókit, doktorit.

HD: Mit üzenne a mostani dörgicsői gyerekeknek?

SI: Rajzoljanak, írjanak verset! Nagyon fontos a vers. És legyenek mindig vidámak! Aki alkalmas arra, hogy nevéssen és nevetessen, az egész életében boldog lesz. A vidámság egyben a boldogságot jelenti. És meg kell becsülni a szülőket, mert ők is megbecsülnek benneteket!

PINTÉR LUCA

HD: Mióta laktok Dörgöcsén?

PL: 2006 óta. Akkor végeztem az egyetemen, akkor költöztünk rögtön ide. A szüleim építették még ezt a házat. Én itt töltöttem a gyerekkoromat, az összes nyarat. Mivel a férjem balatonfüredi, mi itt kezdtük a közös életünket, Dörgöcsén. Szép hely Füred is, de ez itt kicsit szebb ☺. Na jó, csak más...

HD: Lupót, a kutyáidat te mütötted?

PL: Nem, egy barátom. Ivaralanítva lett. Ő egy komondor, mudi keverék, de egyikre sem hasonlít. Nagyon kedves kutya.

HD: Hogy kezdted?

PL: Először hatósági állatorvos voltam. Aztán jöttek a gyerekek, magánpraxisba kezdtem itt a környéken. Aztán három éve váltottam. Most egy magánpraxisban vagyok ismét, de alkalmazott. Elsősorban kutyák és macskák a pácienseink, de néha jön nyúl vagy teknős is.

HD: Az összes dörgöcsei állatot ismered?

PL: Nem. Sokat láttam, kezeltem, de nem az összeset.

HD: Mikor jött az ötlet, hogy állatorvos leszel?

PL: Általános iskolás hatodikos voltam. Akkor mindketten állatorvosok akartunk lenni a bátyámmal. Ő szintet lépett és fogorvos lett.

HD: Egy állatorvosnak van kedvenc állata?

PL: Az enyém a szarvasmarha. De sajnos nem volt lehetőségem nagy állatokkal foglalkozni. De az igazi álmom az volt, hogy szarvasmarha telepen dolgozhassak mint állatorvos.

HD: Miért?

PL: Mert az egy összetettebb problémakör: van egy gazdasági vonal, egy egészségügyi, ételmiszerhygiéniai vonal. A kisállatorvoslásnál erősebb az érzelmi hangsúly, de persze ez is ugyanolyan szép.

HD: Mit mondanál nekünk, ha állatorvosok szeretnénk lenni?

PL: Készüljetek fel, hogy nagyon-nagyon sokat kell tanulni. Szép hivatás, de nagyon nehéz.

HD: Mit nem szeretsz Dörgöcsében?

PL: Azt, hogy nehézkes a közlekedés, ha az emberek nincs autója.

HD: Mit szeretsz benne?

PL: Azt, hogy elég nyugodt.

HD: És a szüleid miért itt építkeztek?

PL: Ők Tihanyban ismerkedtek meg, eredetileg ott szerettek volna építkezni, de nem jutottak telekhez. Apukámnak volt egy Simson motorja, azzal járták a környéket és megtalálták ezt a helyet, amit sikerült megvenni. Majd építettek rá egy házat.

HD: Gazdasági állatokat nem szoktál kezelni?

PL: Nem, nem nagyon.

HD: Hogy telik egy napod?

PL: Én felemás műszakban dolgozom. Van, hogy sokat vagyok a rendelőben, van, hogy csak fél napot. Kétféle munkafázis van: amikor mütünk, illetve olyan dolgokat végzünk, amikre a rendelés alatt nincs idő. Például ilyenek a röntgenek, améhez el kell bódítani az állatot vagy a mütetek, améhez kell egyfajta sterilitás – a ki-be mászkálással együtt nem megy. Van egy délelőtti rész: mütés vagy vizsgálat. Déltől megint mütünk. 3-tól hatig van újra rendelés. Este haŕkor, ha hazaérek, a gyerekek megkérdezik, mi lesz a kaja. Szomorúak, mert nem engedem, hogy játszanak a számítógépen. Utána még van munka otthon.

HD: Három mondatban el tudod mondani, neked mi Dörgöcse?

PL: Ez az otthonunk, ez a legfontosabb.

ID. BENDE ISTVÁN

HD: Fista bácsi, hogy telik egy napja?

BI: Hát, én reggel korán jövök. Van egy csapat birkám, 100 állat bányostul. Azokat kiengedjük, öntünk abrakot, elhajtjuk egy jó darabig. Elmegyek, bevásárolok az unokáimnak. Mire visszajövök, becsapnak, kihajtom őket újból, elmegyek utánuk autóval, hogy megtaláljam őket. Mert a lábaim már kicsit el vannak vésva. Mire Fejér megyét, Tolnát, megjártam Veszprém megyéből gyalog nagyon sokszor, elvástak. Én lábon mentem mindig. Legkésőbb fél 8-kor lefekszem, de négykor már fönt vagyok.

HD: Mikor kezdte?

BI: Nekem már 4 éves koromban volt 7 birkám. Aztán kiadtam a birkákat 7 éves koromban, Csőrra. Egy juhász ment oda Kaposbólyból, kevés volt a birkája, elfogadta az anyéimet is. A juhász mindig küldte a fele gyapjú árát, pár száz forintot. Az nagyon jól esett. Anyámnak volt 3-4 tehene. Otthon cumiztattam őket. Apám besegített, mert ugye ők különmentek anyámmal. Apám nagymenő juhász volt, anyám meg paraszt. '59 aztán elvitt mindent. Anyám, apám beállt a TSZ-be. Aztán darabig dolgoztam anyám nevére. Szereztem jogosítványt. De nem engedtek gépkocsi-vezetőnek. Én nem arra szegődtem, hogy nálamnál butább ember dirigáljon nekem. Aztán bevonultam, s mikor leszereltem, volt még százvalahány birkám Fejér megyében. Ősszel visszahajtottam őket Tapolca mellé, a nagy rétekre, Ederics alá. Tavasszal elmentem velük. Onnan már kétszázötven birkával, egy szamárral jöttem el.

HD: Ilyenkor a szabad ég alatt aludt?

BI: Hogyne. Szamárháton volt a betyárbotom, takaró, ruhanemű, egy kis koszt. Télen elsöpörtük a havat, vagy a szalmakazalban, itt-ott. Betakaróztunk subába, nem fáztunk.

HD: Vadállatoktól nem félt?

BI: Erre nem volt olyan.

HD: Mért szamár ment elől és nem ló?

BI: Mert a ló nem a kirkához nőtt. Ha a szamár kiskorában közéjük kerül, az rokonnak érzi magát. Elöl megy, vezeti őket. Ha rászólok, az fordul, a birka meg megy utána.

HD: Hogy került Dörgicsére?

BI: Valahogy összejöttem az agronómuossal Dörgicsén. Közben megbetegedtem. Lett egy vizes melhártyám. Azt mondta az orvosom, hogy jó lenne, ha a téli kint alvásról leszoknék, még csak 29 éves vagyok. A TSZ-nek embere sem volt, 200 birkámat megvettek, 200-at kiadtam, s idejöttem a TSZ-be. Itt voltam 3 évet. Közben megismerkedtünk a mamával és összebútoroztunk. Közben új főagronómus jött, aki nem csipett. Mától kezdve, mondta, vegye tudomásul, hogy ő itt a főnök. Én meg mondtam neki, hogy vegye tudomásul, én meg a juhász vagyok. De én tovább leszek itt, mert magát a párt tette ide, én meg az eszem után vagyok itt.

HD: Maga megeszi az állatait?

BI: A családom nem, ma már csak én eszem meg, meg az emberek. A gyerekek lehetőleg mellőzik.

HD: Mindig volt kutya maga mellett?

BI: Mindig volt egy, de most már van tartalék kutya is. Tanítani kell őket kiskorukban, nem tudják ösztönből, mit kell csinálni. Régebben pulik voltak, de keverékek. A tisztavérű nem jó. Most már inkább mutakeverékek vannak.

BABJÁK PÉTER

HD: Neked mi a munkád?

BP: Nekem két munkám van. Az egyik az idegenvezetés – az azt jelenti, hogy csoportokat szoktam kísélni, különböző helyekre.

HD: Tudjuk, azt jelenti az idegenvezetés, hogy ha például iskolából jönnek kirándulni, és van ott egy olyan vezető, akit nem ismernek...

BP: Hasonló, de én iskolákat nagyon ritkán szoktam vezetni, inkább idősebbeket. Bácsikat, néniket, akik utaznak. Főleg franciákat, mert én francia nyelven vezetek. És van egy másik munkám is. Utazásokat szervezek. Családoknak, olyan gyerekeknek, mint ti a szüleikkel. Sokat ide, a Balatonhoz is. Ez egy egész napos munka. Sokat kell telefonálni, e-maileket írni. Ez nektek talán nem annyira érdekes. Az idegenvezetés izgalmasabb, mert az terepen zajlik. Megy az ember, süt a nap, zuhog az eső, van, hogy szakad a hó vagy mínusz 5 fok van. Akkor is menni kell. De nagyon szép helyekre járok, majd egyszer mutatok néhányat nektek is.

HD: Sajnos én már foglalt vagyok, mert el kell kergetnem Ákiéknál a macskákat.

BP: Akkor téged nem viszünk...

HD: Hogy telik egy napod?

BP: Nekem nagyon ritkán telik ugyanúgy két nap. Általában felkelünk reggel, mint mindenki, felkeltjük Samu fiukat is – bár ő sokáig aludna. Bevisszük őt a bölcsibe, oda, ahová páran ti is jártok. És hazajövök. Ha itthon vagyok, itt dolgozom a számítógépen egész délelőtt. Ebédre főzök magamnak, most például sültoldalsát. De sokszor készítem én a vacsorát is. A délután már szabadabb. Van, hogy strandra megyünk vagy csak itthon dolgozunk a kertben. Az este gyorsan el szokott telni.

HD: Hány éve csinálod? Pár száz éve?

BP: Ez a 7. nyaram. Nálunk a nyarakat érdemes számolni. Nyár, ősz, tavasz, ez számít. Télen senki nem megy sehová.

HD: Mikor jöttél Dörgicsere?

BP: Lassan kettő éve. Két éve már megvolt a házuk.

HD: És ezelőtt hol laktatok?

BP: Sok helyen laktunk Pesten. Én annyi évet laktam ott, mint ahány évesek ti még nem vagytok.

De én laktam több helyen is, pl. Franciaországban. De Samu már itt tanult meg járni, itt tanult meg beszélni, ő már igazi dörgicse!

HD: Mondd el három mondatban vagy egy szóban, mit jelent neked Dörgicse!

BP: Hát, nekem főleg az újdonságot jelenti. Én sosem laktam faluban előtte. És ennek minden előnyével és hátrányával találkozom. De mi még ezt mindig tanuljuk, azt hiszem. Az is nagy dolog volt, hogy megismertünk titeket. Sőt, az egyik legjobb dolog itt, megismerni az itt élő embereket.

HD: És még azt mondd el, miért pont Dörgicse?

BP: Nekünk nem volt „pont” Dörgicse. Mi a környéken kerestünk házat. Nem úgy kerestünk, hogy Dörgicseán szeretnénk lakni. De szerintem nem bántuk meg, hogy itt kötöttünk ki.

még nem vagytok. De én laktam több helyen is, pl. Franciaországban. De Samu már itt tanult meg járni, itt tanult meg beszélni, ő már igazi dörgicse!

HD: Mondd el három mondatban vagy egy szóban, mit jelent neked Dörgicse!

BP: Hát, nekem főleg az újdonságot jelenti. Én sosem laktam faluban előtte. És ennek minden előnyével és hátrányával találkozom. De mi még ezt mindig tanuljuk, azt hiszem. Az is nagy dolog volt, hogy megismertünk titeket. Sőt, az egyik legjobb dolog itt, megismerni az itt élő embereket.

HD: És még azt mondd el, miért pont Dörgicse?

BP: Nekünk nem volt „pont” Dörgicse. Mi a környéken kerestünk házat. Nem úgy kerestünk, hogy Dörgicseán szeretnénk lakni. De szerintem nem bántuk meg, hogy itt kötöttünk ki.

Köszönet!

Köszönjük:

- Király Rékának, Babják Péternek és Berényi Mártnak, hogy mindent megtettek a gyerekek szórakoztatásáért
- Babják Péternek, id. Bende Istvánnak, Deák Attilának, Fogl Jánosnak, Godó Istvánnak, Jánó Leventének, Lakatos Dórának, Lek Jánosnak, Markó Juditnak, Pintér Lucának, Reith Andrásnak, Sokhegyi Dánielnek, Sinkovics Csengének, Somssich Istvánnak, Székelyné Tózsér Zsuzsannának és Veszely Ferencnek a kedves beszélgetést
- a Granarius Udvarháznak a finom ebédeket és a kedves kiszolgálást
- Dörgicse Község Önkormányzatának, hogy támogatta a táborokat
- és nem utolsó sorban a szülőknek, hogy úgy döntöttek, ezt a programot választják gyermekük számára.

